

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.



PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12 rals.

SURTIRÁ UN COP CADA SEMMANA.

(Si Déu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

HI HA UN MORT.

Es ja de vespre, quant una criada que acaba de preguntar a un senyor, quin es lo carrer de la Llibreteria, travessa la plassa de san Jaume.

Aquesta criada porta en una ma un paperet y en l' altra vuit duros.

Lo paperet diu: «D. José Xinchs y Serra ha fallecido esta madrugada. E. P. D. Su esposa, etc., etc.»

Los vuit duros, son pera pagar l' anunci.

Anem a la casa del difunt.

La porta del pis está ajustada. En lo recibidor hi ha lo fanal apagat. La que 's cuida d' encéndrerlo es la criada que hem vist en la plassa de san Jaume.

En la saleta de la part de radera, hi ha sentada en una butaca, una senyora que té lo colso apoyat en una taula, ahont hi ha un vas ple fins a la meytat de medicina, pera sustos. La senyora escabellada y vestida ab descuit, plora y de tant en tant fa un petó a un xicot de vuit anys que té arrimat a ella. Aquesta senyora, ja ho haurán comprés, avuy ha quedat sense marit y sense pare la criatura.

Un senyor de uns trenta anys, ab veu d' espantat diu algunas paraulas consoladoras a la viuda, que 's la seva cunyada.

Aquet senyor fa esforços pera mostrar-se seré, pero no pót dissimular l' espant que lo té apoderat. Se comprent: lo seu jermá ha mort del pit, y com ja es lo tercer de la familia que ha mort d' aqueix mal, li sembla ja que no pót respirar ab desahogo.

Al costat d' aquet, un altre senyor té a la falda un noy de dos anys, que 's lo seu fillol, fill del difunt; y va dient a l' un y a l' altre: «prenguin un glop mes de medicina: es cosa que no 'ls pót fer cap mal: no sigan d' aquesta manera.» Al mateix temps, pera distraure al noyet, que 's de més dias en aquella hora ja es al llit, li posa lo rellotje a la orella porque escolti la rateta.

Sentada en lo sofá y aprop de la viuda, hi ha la senyora del segon pis, que té ab una ma agafada la de la viuda y ab l' altre engrandeix (sense volerho fer) un foradet que hi ha en lo sofá.

Al mitj del sostre hi ha una gabia penjada. A dins de la gabia hi ha un canari mort, puig atrafegats los de la casa ab la malaltia de l' amo, no s' han cuidat de darli menjar y ni menos s' han adonat de que haja deixat de viurer. Ja sabé, que qui mes s' en cuidaba era 'l mateix amo.

Deixem aqueix segon terme del quadro desconsolador y anem a véurer lo que passa en la sala ahont hi ha 'l mort. Hi ha la criada que ja ha tornat de can Brusi ab quatre pessetas, dos fadrins fusters que acaban de dur la caixa y un enfermer que varen llogar pera descansar a la senyora, pero que de res ha servit, puig lo malalt no volia péndrer res que no li servis la seva muller.

La gent que he dit y quatre ciris rodeijan al difunt.

—¡Ha quedat molt bè! ¡Sembla que rigui! exclama la criada. ¡Ay senyor! ¡Fa tot just un mes que varem anar a Montserrat! ¡Tanta broma que va fer! ¡Qui li habia de dir! No 's descuidi, diu al enfermer, de tallarli una mica de cabell. La senyora m' ho ha encarregat en gran manera.

—Veiji qui es 'l que 'ns té de pagar la factureta, diu un dels fusters a la criada, ja fa una hora que 'ns esperém.

La criada anaba a contestar, pero sent la campaneta de la porta y surt a véurer qui hi ha. Com la porta no era mes que ajustada, ja troba en lo recibidor lo senyor Nofre y a la seva senyora, amichs de la familia desde 'l cólera del any trenta cinch.

—Ja deuen saber....

—Sí, replica la senyora, hem trovat aqueixa tarde al senyor Agustí y 'ns ho ha dit.

—Si 'l volen véurer....

—Lo senyor Nofre ja habia dit la *esse* de sí, quant la seva senyora l' interromp dient: no.... ca, no 's molesti: veurem a la senyora Lluvia. (Es la viuda).

—Entrin, entrin donchs.

—Sí, perquè ni 'ls morts de la familia m' ha agradat véurer. Un cop morts ja no hi ha res que ferhi y....

La criada obra la porta de la saleta, la viuda se gira y al véurer al Sr. Nofre y a sa muller, s' aixeca de la butaca, torna a plorar y diu: ¡ja ho veuen, pobre de mí! ¡ja ho veuen!

Son cunyat, lo padrí del noyet y la senyora del segon pis, calman a la viuda.

—¡Ja hi tornas!

—¡Per Déu, Lluvia!

—¡Pero, bona senyora!

—No 's desesperi, diu lo senyor Nofre.

—Tingui una mica d' enteniment, diu sa muller. Fasiho al menos per aquets dos angelets que li quedan. No 'n caldria d' altre que ara vosté ab lo disgust se morís y deixés sense mare a aquets pobres.

—¡Si jo sense ell....!

—¿No s' hi ha fet tot lo que si ha pogut? ¿Y donchs?

—¡Aixó sí! metjes, curaderos, vaig fer venir aquella dona de Badalona y fins hem provat alló dels anissos. Aquí hi ha un potet d' una pomada que ni menos ha servit; tot just se repara y val set pesetas y mitja. Li dich que no he deixat res pera provar.

—¡Res! se valen de la ocasió. ¡Ahont se 's vist fer pagar set pessetas y mitja d' un pot tan petit! ¡Jo no sé com lo govern tolera aqueixas cosas!

¡Desgraciat del que ha de ráurer ab aquesta gent!

—Miri, a casa, diu la senyora del segon pis, estabam d' alló mes bè, mal m' está 'l dirho, y ab dos anys que 'l pare va estar malalt, tot se 'n va anar a rodar, y no 's pensin que 's curés, ¡ca! Jo estich ab lo fi y efecte de que 'ls metjes lo van matar.

En aqueix punt s' anima la conversació, tothom diu mal dels metjes. Se parla d' un, que essent fill d' un fuster avuy es propietari. L' última casa que ha comprat es la de un jove que tots los de la tertulia coneixen.

Se parla del jove y de com s' ha fet malbé la fortuna que li varen deixar los seus pares.

Es dir que de tot se parla menos del mort.
La viuda, naturalment, se distreu y no pensa mes en plorar fins l'endemà quant s'en portan lo seu marit.
Lo que passa allí, ho dirà qui sàpiga lo que passa allí ahont hi ha un enterro.

ROBERT SANALL.

DOLORAS Y PEPAS.

III.

DOLORA.

L' amo.

Diu l' home al llevarse: «La terra es hermosa!...
«per mi sols es feta!... ¡son amo soch jo!...
Y encara no acaba sa veu orgullosa,
«Ja!... ja...» crida l' lloco que té a n' el balcó.
«Ahont ets; xocolate!... materia inventada»
«per mi, que soch l' amo!!! segueix sa veu loca.
Li portan... ne pren la primera sucada,
y ab tot y ser l' amo, s' escalfa la boca.
Segueix delirant, y «Jo l' amo soch!» crida,
«me'n vaig a muralla!... lo sol brilla per mi!»
Y en sent a muralla, lo sol d' ell s' olvida,
li cabuen dos gotas, y té de fugi.
No l' fa retornar, lo quedar-se a las foscas.
«La terra n' es ample y es meua!... vull lloch!»
y 's fica, tot dientho, al carré de las Moscas,
per na a cobrar un compte, que té ab un tal Roch.
Y arriba la tarde, y «L' mar es meu!» clama,
«pagant lo que sigui, Central que ara passas»
«conduex m' hi.» Y en sent' hi, lo mar qu' es seu brama.
Sis quartos li costa, lloga unas carbassas.
«Me'n vaig al teatro!» segueix ab deliri
«que a mi sols m' esperan, pues l' amo soch jo»
y en sent a la porta per colm de martiri
llegeix que aquell vespre 's suspent la funció.
Ja al llit se'n va l' home cansat de son vialxa,
que encara que es l' amo, la son lo rendeix,
y 's posa en camisa, contempla sa fatxa,
y 's queda adormit rient d' ell mateix.
«Y es l' amo? y es l' amo? y en tot lo sant dia,
ni un mot del que mana pót véurer lograr?»
«Qué té de ser l' amo! qué!... ¡l' nas de sa tia!...
¡Se'n pót tornà al llit, a ser l' amo, a manar!»

IV.

PEPA.

Lo nubi.

«Quina ganga haber nascut!
«Quina sort l' món me dona!
«La millor vida es la bona!
Com diu allò tan sabut.
«T' hi demanat al teu para,
Pimpollu!... y m' ha dit que si!
Ara si que pòts ben dir:
«Quina vida se'm prepara!»
Estarem en segon pis,
Tindrem cuinera... y cambreras
Y quant sigui hora, ninyeras!
«Eh, que bè estarem aixís?»
«Pendrem abono al Liceo,
Si hi ha una cosa barata,
Y 'ls dijous... cap a la Gata!...
Ves si 'ns faltará recreo.
Tindrem torreta a l' estiu, la zebra y el
per anarhi a té dinars,
Y... en fin, te divertirás!
Tente compte qui t' ho diu.
Y jo tant al teu costat y
Aniré, desde la boda,
Que semblará que ara es moda,
Portar un senyó enganyat.

Ves si may ningú hi ha hagut,
Com nosaltres dos, titona!...
La milló vida es la bona!...
Quina ganga haber nascut!...

JOSEPH SERRA.

TEATROS.

Quant mes anem
menos valem.

Bè y donchs, Sr. Rovira; ¿que no 'n sortirem may del Ballo in Maschera?

Repari que quant un botigué t' un género dolent, tant quant mes ne vent mes se desacredita.

¡Ja 'ls dich jo, que estem ben posats ab los Teatros! ¡Vaya un parell de plepas!

Lo de Santa Creu, que sempre havia sigut un digne representant de la bona música italiana, ara cap a las sevas vellurias l' ha donada en cantar zarzuelas que l' diable que se l' escolti. Es clar; ¿d' ahont l' hi ha de venir si may se las havia vistas mes grossas?

Lo meu sastre, que es d' aquells que ja tenen la clepsa pelada y lluenta com una pastilla de sabó, encara 'm deya l' altre dia:

— ¡Si vosté hagués sentit en Taquinardi! alló era veu, alló era cantar; sense moures ni fer lo mostruari de contraccions gimnásticas que han adoptat los tenors de ara, feya tornar la carn de gallina! ¿Y en Badiali, y en Remorini? ¡Quina Gazza Ladra! Encara 'm sembla que l' hi sento aquell:

Si, si, nineta,
Sola, soletta, etc.

y tot aixó y molt mes ho sentiam per tres rats.

Fassinme l' favor de dirme ¿qué l' hi contestan a un home ple de semblants recorts y que no té cap idea de lo que es zarzuela?

Párlintli de 'n Beracochea y de 'n Fernandez y de 'n Rodriguez (no hi fa falta mes que un Lopez y un Gimenez per semblar un cuartel) y 's pensarà que l' hi parlan chino. Pórtintlo a véurer los Magyares, la Catalina y altres per lo istil, y dich a véurer perque no 's poden sentir, y 's creurá que l' han portat a la boixeria.

«Ah, Sr. Olona, Sr. Olona! ¿qué l' hi ha fet aquet pobre guetu per desprestigiari de aquesta manera? ¿Qué respectará en lo terreno del art si comensa per profanar y trepitjar uns recorts tan venerables?

Ja que a Santa Creu no hi ha la vida, dirán molts, «anirem al Liceo.»

¡Ca han de anar! ¡Llengua!

Si saben que hasta ara no s' hi ha fet mes que l' Ballo y si saben com s' ha fet, desafío al mes guapo.

Tres figuras de primer ordre son necessarias pera posar en escena aquesta ópera en que en Verdi, ab permís del senyor Fargas y Soler, ha tret fabas de olla, especialment en lo tercer acte en que ha sapigut trobar lo veritable accent dramátich de la passió y del terror: la figura del Conde, la de Amelia y la de Renato, ó sian el tenor, la tiple y el barítono.

Nosaltres, que tenim la desgracia de haber sentit cantar la part de conde al mal-lograt tenor Giuglini y mes tart al incomparable Mario, hem de clóurer los ulls y los oídos cada vegada que 'ns deixem caurer en una representació del Ballo, si no volem morirnos de melancolia y anyoransa. Així y tot sempre ens venen a la memoria aquells versos de Fray Luis de Leon:

«¿Quién oyo tu dulzura!
«¿Qué no tendrá por sordo y desventura!

Lo Sr. Morini t' un empenyo decidit a cantar de tenor; ell sabrá per qué. Jo l' hi concedesch que canta y sobre tot que diu bè; pero en quant a que canta de tenor, que ho espliquí a n' en Sarria, perque ab una veu com la seva, que sembla condemnada a un còstipat etern, lo mateix se l' hi pót dir: cantí de tenor, que cantí de aram.

De la Sra. Poinso, en lo paper de Amelia, n' haurém de dir molt mes mal que bè, y esperem a sentir-la en los Hugonots. ¡Dèu vulga que no estigui sfiatata, com diuen los italians, ó, com diem nosaltres, que no hagi acabat los turrons!

Lo barítono Boccolini en lo paper de Renato va demostrar que sap ahont té la escola de cant. Per ara es del únich que 'ns refiem pera passar algun rato bo. Sa veu es de basant cos y en general agradable: la mitja veu es deliciosa.

Aquí ja podriam fer punt final; pero algú potser se faria la il·lusió de créuer que 'ls coros y la orquesta ho varen fer bè.

Es precis donchs consignar que 'ls primers, y molt particularment los de donas, no 's poden sentir sense desitjar un ruido menos ofensiu, y que la segona no fa mes que llegir solfas ab mes ó menos exactitut, lo qual está a la altura de qualsevol copla de festa major, la dels muxins inclusive.

Es precis advertir que en la orquesta del Liceo tot son professors, tot son mestres, tot son solistas quant se tracta de contractas; pero ve un solo de trompa ó de qualsevol altre instrument y... al calderó t' espero.

¡Ah, senyora orquesta del Liceo, menos orgull, menos susceptibilitat, menos pretensions, y una miqueta mes de amor al art!

En una paraula: ¡quí 'ns havia de dir dos anys arrera que, tenint dos teatros de categoria, habiam de resignarnos a jugar al quinto per passar la estona ó a anyorar las funciones de sombras y proxinel·lis!

BONAVENTURA GATELL.

COMUNICAT.

Sr. Director del periódich UN TROS DE PAPER.

Barcelona 2 de Desembre de 1865.

Molt senyor meu: encara que redactor del mateix periódich, me trobo en lo cas de dirigir-me al públich en forma de comunicat, y ab aixó espero no s' oposará a que aixís m' expressi, de lo que l' hi quedarà sumament agraït, son segur servidor Q. S. M. B.—P. B.

Sabent que varios electors han decidit proposarme per diputat a Corts, per lo que 'ls dono las gracias, dech fèrlos hi algunas advertencias.

Encara que jo soch una persona honrada; que tinch ab qué respóndrer, que es la llengua; que may he sigut ficat en societats anónimas; que no soch mestre (ni deixeble) del gay saber; que no tinch las ideas del Diari de Barcelona; que voldria una campana ab bona veu, ab tot: personas hi haurán, dintre Barcelona, sens dupte mes dignes que jo del honrés càrrech que se 'm vol donar.

Además de tot aixó, tinch la dona y tres criaturas, que mentres aquesta crida per un cantó de casa, aquella somica per l' altre cantó, ab lo que vuy dir que prou feyna tinch a casa meua pera no cuidarme de la dels altres.

Ara: si 'ls electors de totas maneras volen votarme, a pesar de las advertencias que 'ls he fet, jo procuraré, en cas de que surti, complaure'los en quant estigui de la meua ma.

Soch de vosté, senyor Director, atent servidor

PAU BUNYEGAS.

DISCULPA.

Ja fa alguns dias, nineta, que observe que 'm fas el bot perque ja no faig passadas per devant dels teus balcons, y no 'm veus com ans me veyas y darrera teu com un gos. Mes no t' ofengas, nineta, no t' ofengas per aixó, perque la roba que porto ne té la culpa de tot, puig tinch la levita vella y esmorrats los pantalons y las botas foradadas y l' barret com un estrop;



L. Labiell

Veigiu de fer Trenta hu aquesta vegada. No s'plantin á Vint y nou.

y anant d'aquesta manera, no'm puch presentar en lloch. Si quan tu pe'l sol caminas per la sombra me'n vaig jo, no ho estranyes, no, nineta, no ho prengas per desamor, puig la roba que jo porto no'm permet anar pe'l sol. Per aixó, per mes que'm pesi, quan me citas á las dos no cumploix may la cita fins allá á entrada de fosc. Que m'ofent la llum del dia y he de fer com los mussols. Perdona, nineta hermosa, si t'he faltat algun cop, puig ja veus que'n té la culpa la roba vella tant sols. Quan la meva sort se tombia y linga roba millor, ja veurás, llavors, nineta, lo molt que t'estimo jo.—LUIS.

Encara que no'ns cuidem ni volem cuidarnos de aixó que'n diuen política, trobantnos, segons habem llegit, en época de eleccions, creyem fer un favor á todas las personas independents y ámans del pays, oferintlos la següent candidatura composta de personas molt conegudas en Catalunya.

En XARAU.—Conegut de tothom.

En ROBERT.—Comerciant de cabras y home de negocis.

En JOAN.—Lo de la carbassa gran.

Lo SR. RAMON.—Que enganya á tot lo món.

En PISTRAUS.—Tothom va á casa seva.

D. RE.—Que porta botas estant seré.

Amichs com lo primer de las glorias catalanas, creyem que será una honra pel país si surt elegit lo subjecte que tenim á bé proposar á continuació.

D. PRUDENCI BACALLA.

Ab los titols següents: es de las primeras casas de Barcelona, entrant pel portal de Sant Antoni. Es de una casa molt forta: tota de pedra picada. Ocupa una de las posicions

més elevadas: té un colomar pels encontorns de la Catedral. Té un oncle ministre... del Altíssim. Son avi, havia fet molt soroll á Barcelona: tocaba 'l bombo al Principal. Té un germá que fa molt röllo: ensenya una mona pels carrers. Son pare havia fet molt paper: tenia set molins en Capellades. Molt amich del ordre: cada dia vol l'arrós á taula á las dugas.

Ahir nos va anunciar lo telégrafo la sensible mort del il·lustrat y distingit poeta Ventura de la Vega. La exena espanyola deu vestir-se de dol. Si fassés la sort que resultés mentida com l'altre vegada!

Lo divendres al matí, sense fer cas de aquell refran de la vellura, s'en va anar de Barcelona cap á Madrid lo notable escriptor D. Guillem Forteza.

Aquest senyor que, además de lo que enten en lletres, és un narrador finíssim y un excel·lent company, ha sigut molt obsequiat mentres ha permanescut en aquesta sa segona patria.

Lo dimars passat los redactors de UN TROS DE PAPER VÁ-

rem tenir lo gust de passar la tarde en sa companyia, ab ocasió de un convit que numerosos amichs de las lletras donavan al cantor de *La oraneta*, y nos acabarem de convénser de la estimació de aquet á Barcelona y á sas glorias, així com de són talent y de la amenitat de són tracte.

L'hi desitjem la millor sort, y esperem ab confiança que continuarà sent com sempre un guapo xicot y un dels mes trempats y aixerits sostenidors de lo bon nom catalá en las planuras de Castella.

Si 'ns enviés mitj pam de prosa ó vers, ¡cóm l'hi agra-hiriam!

EPÍGRAMAS.

—Necesito un dependent
que sigui molt delicat.
—Prengnim á mí, D. Climent,
que sò un tisich deshauciat.

—Báixat lo vestit, Agneta,
que ensenyas las pantorrillas.
—No tingui cuidado, mare,
¿que no veu que porto mitxas?

L' INGLÉS.

Preguntant á n' en Pedrals
¿quánts inglesos tens, Perico?
va respondrer: nou y... pico.
Lo *pico* eran vint cabals.

PAU BUNYEGAS.

Aquesta semana han representat en lo teatro Principal la terrorífica comedia, drama ó melodrama, *Jorge el armador*. Lo Sr. Mata va estar, sobre tot en lo últim acte, com pocas vegadas l' habem vist; lo públich va aplaudir-lo, y va estar just. L' actor que feya 'l paper de traidor va ser un-darlo molt bè. Dels altres no 'n parlem. ¿Ho veuenh cóm no som sistemátichs?

Lo dilluns vinent, á benefici del Sr. Mata, se posará en escena la *Carcajada*. Desitjem que rigui bè y ab profit.

Ahir varem assistir á la segona representació de la zar-zuela *Catalina*. En lo final del primer acte, al véurer las corradissas de aquellas minyonas y de aquells soldats ab hatjas, nos varem créurer en la nit de S. Joan cuan fan los xicots *foch á la nalla*. En lo final del segon lo Zar nos va convensa, segons lo Sr. Beracocha, que debia ser un gran colomista, atés lo modo d' ondejar la bandera. Senyor director, per Dèu, ni tant ni tant poch de las cosas. En lo des-empenyo individual qui mes va agradarnos va sè lo baix, en qui notarem cert esmero en la part de declamació; si bè debem advertirli, que per fer un traidor no hi ha necessitat de abultar la veu. Lo Sr. Tormo nos va fer riure. Los demés... phs... phs... No 's olvidabam de dir que los coros entran ab poca seguritat, sobre tot en la introducció del segon acte. La orquesta allras voltas ha tocat millor. Las quatre minyonas que repican los timbals ho entenen. Bè, ne-nas, bè.

Lo dijous passat va donar sa primera funció de aquesta temporada, la secció de *La Gata* del Odeon. Lo teatro estaba plé de gom á gom, y de consegüent «Los amichs dels pobres» á qui estaban destinats los beneficis, varen fer alguna moma.

En dita funció va estrenarse «Un mercat de Calaf» de D. Serafi Pitarrá, gatada de molta animació y que per lo mateix vol que 'ls actors la tinguin pel cap dels dits.

L' argument es senzill, pero plagat de xistes, com sap ferho tant bè l' autor. Algunas escenas de la vida familiar, foren molt aplaudidas per la naturalitat en que están es-critas.

Las senyoras Soler y Vilches y los senyors Fontova y

Clucellas en particular, varen ser aplaudits en diferents puestos, y á la veritat, se ho mereixian.

Lo públich se va divertir de cal ample, y creyem que «Un mercat de Calaf» donará bonas entradas á la empresa, procurant, sobre tot, que avans de la següent representació hi hajin alguns ensaigs mes, que 's necesitan de veras.

En lo teatro Romea, y baix la direcció del senyor Roca, van á donari dintre poch temps, funcions semmanals de produccions catalanas.

Segons algun diari, las produccions serán *no gatadas*. Lo fet es que agradin, ¿no es veritat? Aixó desitxem pera nosaltres y pera l' empresa.

S' ha nombrat la comissió que té de dirigir los balls del Liceo. Vaja, senyoretas, comensin á preparar esbronchs, que aquest any tenen molta feyna tallada ab las novas co-neixensas, fetas durant l' emigració forçada del estiu passat.

¿De qué 's queixaban que la campana Eularia no feya bon sò?...

¡Es clar, pobre mossà! ¿No veuenh qu' encara no tenia pintats los ferros del campanar?... Ja 'ns ho sabrán dir d' ara endevant.

¡Ah!... ¿que no ho saben?... ¡Lo senyor Obradors ara to-ca 'l piano al café Cuyás!

¡Qué! Lo diari de 'n Brusi ho portava avans d' ahí.

¿Qué ha rebut algun part telegráfich?

Cosa digne de observarse per ser d' interès material:

Van á un café y demanan un xocolate ab *bollo*. ¿Quánt costa? Un ralet.

Després demanan un pa ab mantega y val un altre ralet. Total: dos ralets.

Ara bè: demanan un xocolate ab pa ab mantega: dos rals. Després demanan un bollo: mitj ral. Suma: dos rals y mitj. Mitj ral de *plus*.

Las cosas tot es saberlas demanar.

Arruinat cert subjecte
per las rifas semmanals,
va trobar un medi únich
per poderse indemnizar.

No tenint ja cap recurs,
Un puesto sol-licitá
de aquells que á l' Ajuntament
li escombran los *empedrats*,

Cuan l' home ja fou mes vell,
sens forsas per treballar,
va anarsen de porta en porta
implorant la *caritat*.

Y faltanli ja el delit
per correr per la ciutat,
va acabar las sevas penas
en un llit del *Hospital*.

En un exámen de geometría, un mestre va preguntar á un noy:

—¿Vosté sab quánt valen dos ánguls rectes?

Lo xicot va mirar al sostre, 's va gratar, y al cap d' una estoneta de pausa, va respondrer:

—Me sembla que deuen valer uns deu rals, ó una cosa així.

Un jove 's va anar á confessar, y 'l confessor lo volgué examinar de doctrina. Naturalment la primera pregunta va ser:

—¿Quánts Dèus hi ha?

—Set, va respondrer lo jove ab tota calma.

—¿Qué diu ara? va dir lo confessor escandalisat.

—Miri que 'ls he contat... vegi si m' equivoco. Pare, fill y esperit sant, tres... tres personas distintas... son tres mes, ja fan sis... y un sol home verdader, que fa 'ls set. Vegi si li surt 'l compte.

Un arriba á una casa, y en compte de trucar ab la cam-paneta, ho fa molt fort á bastonadas.

Surt la criada, y obrint l' hi diu: «¿sap que aixó es molt mal fet?»

Lo jove molt fresch l' hi entrega lo bastó, y l' hi contes-ta: «donchs, tinga; ¿veyam si vostè ho fa mes bè?»

SÍMILS.

—¿En qué se sembla un diccionari á una persona d' honor?

—En que tèn molta paraula.

—¿En qué se semblan las camisas á las portas?

—En que tenen panys.

—¿En qué se semblan las penínsulas als plets?

—En que tenen costas.

—¿En qué se semblan las societats mercantils á las na-cions?

—En que tenen capitals.

—¿En qué se semblan las criadas als soldats?

—En que serveixan.

—¿En qué se semblan los favors als progresistas?

—En que 's retrehuen.

CHARADA.

No hi ha á Espanya un carreter
que no emplei ma *primera*,
ni tampoch cap cafeter
sens *quarta*, que es la darrera.
Repetida ma *segona*
de la América 'ns envian.
Pessas de música bona
sense *tres*, no existirian.
A molts, jo, *primera* y *dos*
perqué alegre y molt, se 'm creu;
quatre y *tres*, lo rey y vos
y aquell altre, ne gasteu.
A qui sol rapapiejá,
se li diu *doble primera*;
dos y *tersa* 'n castellá
te 'l pinsá y la cadenera.
Lo *tot* no es lladre, ni es sol
pero 's pren y á molts agrada.
Me sembla que qualsevol
pot dir: «ja sè la *xarada*».

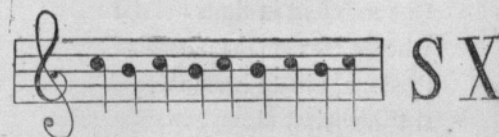
Solució de la charada anterior.

SALPASSER.

Solució del geroglífich anterior.

A la taula de 'n Bernat, qui no hi es no hi es comptat.

GEROGLÍFICH.



La solució 's dará en lo número que vé.

Ara dissimulin.

E. R. — Casimiro Miralles.

Barcelona. 1865.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, Pasadé de Escudillers, número 4.